

УДК 347.626.6
DOI: 10.31733/17-03-2023-747-748

Д. ШАМША

курсант ННІ права та підготовки фахівців
для підрозділів Національної поліції

Науковий керівник:

викладач **Марина ЛОГІНОВА**

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ПОДІЛ МАЙНА ПРИ РОЗІРВАННІ ШЛЮБУ

Проблема розірвання шлюбу в Україні набула своєї актуальності, починаючи з 90-х років ХХ століття. На сьогоднішній день, за даними статистики, щороку вона збільшує свої масштаби. Половина із укладених шлюбів розпадається. Ось тут і виникають інші проблеми, пов'язані з поділом майна між колишнім подружжям. Як правило, якщо це питання не вдається вирішити за згодою, то ця процедура набуває неприємного і тривалого характеру і вимагає розгляду в суді. Для її успішного вирішення необхідно детальне знання законодавчої бази з питання, що розглядається.

У разі розірвання шлюбу щодо розподілу майна між подружжям можуть виникнути різні ситуації. По-перше, подружжя може розірвати шлюб без поділу майна. У цьому випадку слід пам'ятати, що сам собою факт розірвання шлюбу не припиняє спільну власність подружжя і все майно, яке було спільним на той момент, як і раніше, ставитиметься до спільної власності.

У процесі розлучення перед подружжям постає питання щодо місця проживання спільних дітей чи дитини та поділу спільного майна.

Законний режим майна подружжя встановлює, що все майно, нажите подружжям під час шлюбу, є їх спільною власністю, а разі поділу майна під час розлучення, ділиться у рівних частках [1].

На даний момент правознавці підтверджують проблемність інституту спільної власності стосовно сімейних відносин. Положення про спільну власність подружжя міститься у таких нормативно-правових актах, як Цивільний кодекс та Сімейний кодекс.

Ділити чи ні майно при розлученні чи після нього – особиста справа подружжя (колишнього подружжя). Закон не передбачає втрату режиму спільності того майна, яке було придбано під час шлюбу. Але проблеми можуть виникнути тоді, коли через якийсь час після розлучення хтось із колишнього подружжя побажає все ж таки розділити майно: до цього моменту частина речей може бути втрачена (гараж згорів внаслідок пожежі, частина меблів стала непридатною внаслідок тривалого використання, тобто природних причин, і була викинута, та ін), продана колишнім чоловіком і т.д.

На думку І.В. Жилінкової, поділ майна подружжя здійснюється у два етапи:

- 1) суд визначає розмір часток чоловіка та жінки в праві на майно;
- 2) здійснення поділу майна відповідно до встановлених часток [2, с. 113].

Можна виділити ряд проблемних ситуацій, що мають місце при розподілі майна. По-перше, бажання реалізації правомочності розпорядження квартирою одним із подружжя, право власності на яке виникло до реєстрації шлюбу з метою придбання нового об'єкта нерухомого майна. Кошти, отримані чоловіком після продажу квартири, і нове нерухоме майно, що купується на ці кошти, будуть вважатися його особистим майном. Однак все майно, придбане під час шлюбу, буде спільно нажитим майном, а, отже, будинок або інша житлоплоща, придбана одним із подружжя під час шлюбу, буде спільною власністю [3].

Питання розділу предметів розкоші з огляду на відсутність точного переліку речей, визнаних предметами розкоші, та безпосередньо їх відношення до особистого чи до загального майна відбувається судом. У категорію даних речей, як правило, входять: напівдорогоцінне або дорогоцінне каміння; хутряні вироби, ексклюзивні спортивні машини, антикваріат, предмети мистецтва, інші унікальні дорогі речі тощо [3].

Нерідко суперечки розподіл майна тісно взаємопов'язані з нормами житлового

права. При судовому розгляді необхідно визначити, чи є площа житлового приміщення, що оспорується, спільно нажитим майном чи право власності на дане майно було придбано одним чоловіком до одруження [4]

Отже, процес поділу майна між подружжям є складним, трудовмісним та довгим процесом, який потребує обізнаності в галузі законодавства. Також доцільно зазначити, що існують певні проблеми правового регулювання питання щодо поділу спільної сумісної власності, і вони потребують детального аналізу та вивчення з боку науковців.

1. Дзера О.В. Цивільне право України. Загальна частина: Підручник. 2010. – 976 с.
2. Сімейне право України: підручник / Л.М. Баранова, В.І. Борисова, І.В. Жилінкова та ін.; за ред. В.І. Борисової та І.В. Жилінкової. Вид. 3-тє, переробл. і перероб. Київ: Юрінком Інтер, 2011. 113 с.
3. Чудік, Т. В. "Особливості поділу майна подружжя." Молодий вчений 3 (2). 2018. с. 633-637.
4. Поліщук Л. Форми права власності за законодавством України .2011. № 14. С. 13-16.

УДК 347.2

DOI: 10.31733/17-03-2023-748-749

Н. ШКОЛЬНИК

курсант ННІ права та підготовки фахівців
для підрозділів Національної поліції

Науковий керівник:

к.ю.н., доц. **Марина ЮНІНА**

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ЦІННІ ПАПЕРИ В УКРАЇНІ – ОБЛІГАЦІЇ

Цінні папери мають важливе значення для формування економіки країни. Розвиток економічних відносин в Україні став причиною появи нових форм власності та форм організаційно-правового господарювання, зміни багатьох категорій, особливо цінних паперів.

Відповідно до частини 1 Статті 11 Закону України «Про ринки капіталу та організовані товарні ринки» облигацією є цінний папір, що посвідчує внесення його першим власником коштів, визначає відносини позики між власником облигації та емітентом, підтверджує обов'язок останнього повернути власникові її номінальну вартість у передбачений проспектом або рішенням про емісію строк та виплатити дохід за облигацією, якщо інше не передбачено проспектом або рішенням про емісію [1].

Дослідженням теоретичних та практичних аспектів функціонування та розвитку ринку державних цінних паперів у цілому та облигацій зокрема займалися такі вчені, як: О. Барановський, Д. Богиня, А.Г. Борщ, Ю.А. Василенко, В.М. Воробйов, О.І. Гапонюк, А. Білоконь, Ю.М. Коваленко, Г. Кучер, Д. Леонова, В.К. Савчук, В.В. Михальський, В.О. Тарасенко, Н.М. Ткаченко, І. Лютий [2].

Облигації є одними із найдавніших цінних паперів та способів залучення грошових коштів чи покриття дефіциту бюджету в державі або у приватному підприємстві.

Облигація доводить, що її власник вніс певну суму коштів, і засвідчує, що емітент зобов'язаний повернути номінальну вартість цінного паперу та фіксований відсоток протягом визначеного періоду. Адже найважливішою ознакою облигацій є і вартісний, і часовий показники.

Тема є надзвичайно актуальною, адже ситуація в Україні в економічній сфері є проблемною, через витрату коштів на військові дії. Тому зараз поширений такий вид облигацій як військові облигації. Це державні цільові цінні папери. Після їх розміщення держава отримує кошти, які спрямовує на потреби країни та фінансування ЗСУ в умовах воєнного стану.

Понад 200 років держави використовували військові облигації для збору коштів під час війни. Вперше облигації з'явилися в США в 1812 році, але в той час придбати його могла лише фінансова еліта. Пізніше, під час громадянської війни в США 1861-1865 рр.,